

EHVENİŞER BAHANESİ: KAPİTALİZMİN SADIK MUHAFIZI...¹

Sermayenin ve ücretli emeğin yönetimini, uygulanan siyaset ve ideoloji ne olursa olsun, yasaların, mülkiyetin, ordunun, polisin kısacası devletin ayrılmaz parçaları olan gayriinsanîlik, barbarlık ve yıldırıcılık [terör] olmaksızın güvenceye almak imkânsızdır. Devrimci tutum, ücretliliğin çevresinde örgütlenmiş bir toplumla insanî nitelikli bir toplumun bir arada, birlikte var olması yanılığının [kuruntusunun] bittiği yerde başlar tam da. *Kapitalizm ve komünizm, para topluluğu ve insanî topluluk*, kesinlikle birbirlerini dışlayan kutuplardır.

Demokratik aldatmaca, “daha insanî” veya “zenginliklerin daha adil yeni bir dağıtımını” üzerinde temellenmiş bir devlet yönetiminin, değer yasasının dayatmalarının, mecburiyetlerinin özünde olan coplara ve yoksulluğa iltifat etmeyebileceğine inandırmaktan ibarettir. Oysa paranın ve kârın kaçınılmaz mantığı, söz konusu olan kapitalizmle *savaşmak* değil de onu *yönetmek* olduğu sürece, çağdaş görevlisi burjuvazi aracılığıyla, hep daha çok sömürmek gayesiyle proletaryaya karşı alınan sert önlemleri ve şayet isyana yeltenirse daha güçlü vurmaya amaçlayan yasaları demir yumruğuyla dayatmaya devam edecektir.

Kapitalist ekonomi, kamuoyunun “sosyalist cumhuriyet”, “parlâmenter demokrasi” ya da “basiretli diktatörlük”² diye adlandırdıklarındaki hükümlerini güvenceye almak için *sömürüden, savaştan, sefaletten*, [proletaryaya vurulan] *darbelerden, kan içicilikten* ayrılmaz.

Açıktır ki proletaryanın acılarını derinleştiren yaraları gizlemek, önemsiz göstermek ve silikleştirip görünmez etmek gerekir. Ve proletaryanın bu derinleşen yaraları için gerçek birer aspirin dağıtıcıları olan sağcı ya da solcu şu entelektüel pis herifler sürüsü, tüm şu meslekten ileriler, buluncu rahat burjuva aydınlar, reform Don Kışotları, vicdanların Teresa ablaları [Soeur Teresa] vs. bu noktada girerler işin içine... Alabildiğine açılmış yaraları kapatmaya çalışan işte böylesi her derde deva bir yakı takımındır; fark edilip de yaralardan sökülüp atılmalarını engellemek için, kanımızla canımızla karıştırılacak ölçüde bayraklarımıza yapıştıkları gibi, bu yaralara da yapışıp kalırlar, kanımıza karışırlar. Bir yandan sefalete ağıtlar düzerek, aynı zamanda öfkemizin bu kötülüğün köküne [yani] bütünüyle sermayeye saldırmasını engelleyerek onu gizlerler. Bu vicdan hastabakıcılarının *vazifesi*, sefalet, onu daha hoş görülebilir yani kabul edilebilir bir açıklama getirmektir. Ve ücretli kölenin o yaşam olmayan yaşamını daha bir katlanılabilir kılmak için baskıcı başka durumlarla karşılaştırmaktan, göreceleştirip böylece hafifletmekten daha iyi ne olabilir, onu “*daha beteri*”yle birlikte göstermekten daha etkili ne olabilir?

Şu reformcu lâpacıların aynı noktanın çevresinde toplanan nutuklarının hepsi birbirine benzer: sürekli ve düzenli olarak *ehvenişeri* savunmak zorundadırlar. Her sabah kalkıp işe gitmek için... boğazımıza “sadece” bir bıçak dayanmış olmasıyla kendimizi talihli saymalıyız, zira başkaları sırtlarındaki bir tüfeğin ya da şakağına dayanmış bir elektrikli copun tehdidi, zorlaması altında giderler çalışmaya. Ve bu, bin kez daha kötüdür, öyle değil mi? (Aşağıdaki çerçeveli aktarmaya bakınız.) Bu kapitalist bölüngüler, sömürünün tümüne karşı olan öfkemiz karşısında, ehvenişeri övüp ileri sürerler ancak.

“Sözünü ettiğimiz elektrikli coplar, *Amnesty International*’in [Uluslararası Af Örgütü’nün] – eğer acıklı değilse gülünç – bir raporunun konusunu oluşturur. Bu örgüt, devletin, kapitalizmin, demokrasinin, hukukî hakların vs. savunulmasındaki eksiksiz sadakatini göstererek “diktatörce” diye nitelediği rejimlerde [yönetimlerde]

elektrikli copların kötü kullanımını kınayıp açığa vurur. Buna karşılık, “*bu silâhlar gerçekten de kamu düzenini korumaya yönelik oldukları ve onları kullanmayı öğrenmek üzere bir eğitim almış olan polislerin ellerinde olduğu zaman*” (bkz. *Le Monde Diplomatique*, Nisan 1997), onların imalâtını ve “demokratik” yönetimler çerçevesinde proletaryaya karşı kullanılmalarını sessizce onaylar. *Amnesty International*’e göre demokrasi coplarının elektrik şokları, tecimsel [kapitalist] dünyanın, sınıfların mevcut olmadığı bir dünyanın hak ve ödevlerini savunup onurlandırır. Proletaryanın varlığının kendisine sağladığı bu süreklilik içinde, “unuttuğu” bu süreklilik içinde *Amnesty International*’in adı uzun zamandan beri “*Amnésie Internationale*” [Uluslararası Unutkanlık Örgütü] olarak değiştirilmiş olmalıydı hiç kuşkusuz.”

Kullanılan yöntem bilinir... Söz konusu olan faşizan filozofların veya troçkist solcuların gazeteciği *Le Monde Diplomatique* ise, *ehvenişer* yanlıları mevcut sistemin aksi yönünde dile getirilmiş eleştirileri kabul etmekle veya liberalizmin suiistimallerini, “tek düşünce”yi, pazar yasalarının eşitsizliğini, kısacası kapitalizmin bazı aşırılıklarını teşhir etmekle başlarlar işe, ama – ideolojisine göre değişen – faşizmle, islâmcılıkla vs. kıyaslandığında, böylece bu farklı ideolojik biçimlenmeleri [yani] paranın, ücretli emeğin, ticaretin, sınıfların vs. varlığında *asıl olarak* birleştiren çıkartılıp atıldığında... “siyasî sistemlerin en az kötüsü” olarak hemen “demokrasi”yi gösterirler. Uygulanan politikaların ortak bütünlüğü sıfatıyla kapitalizm çerçevesi kırılıp atıldığı ve karşılaştırmalı sömürü yönetim tekniklerinin çerçevesi kabul edildiği andan itibaren, bir egemen var mı yok mu sorusundan... hangisinin *ehvenişer* olduğu sorusuna geçilir. Bu alandaki ilk eleştiri, kendisine karşı savaşıldığı iddia edilenin (kapitalizmin) iyileştirilmesi alanına taşınır ve onu eleştirip açığa vurmaktan daha çok, aşırılıkları kınanır. Ve bu aşırılıklar keskin, zehir gibi bir dille suçlandığı ölçüde, bunları üreten temel daha da sağlamlaştırılır. [Böylece] tuzak, bu ideolojik sızmayla zehirlenmiş olan proletaryanın üzerine kapanır.

Dün ve bugün...

Daha dün Fransa’da proletaryanın çıkarları için son derece zararlı olduğunu söyledikleri gerici tehlikeye karşı Cumhuriyet’i savunmaya çağırıyorduk bizi. Şu cumhuriyet dedikleri, o günden bu yana Paris Komünü’nü ezdi, milyonlarca kurbanlık koyunu savaş alanlarında kıyım kıyım kıydı, Vichy yönetimi altında yahudi proleterleri Almanya’daki toplama kamplarına gönderdi, De Gaulle yönetimi altında Cezayir’de ve Paris’te binlerce cezayirli proleterleri katletti, Mitterrand’ın inayetiyle tonlarca kan, AIDS virüsü bulaşmış kan satıldı hastalara... Bugün de sistemlerin en az kötüsü olarak cumhuriyet ülküsünü bizlere satmaya ve her geçen gün bunların sonuçlarına maruz kalıp katlanan herkesi aynı bahaneler altında ezmeye devam ediyorlar. *Ehvenişerin* başka taraftarları, aynı saçma mantık içinde ve aynı bahanelerle, – başka marifetlerinin yanı sıra 1990’lı yılların başlarında kaçak göçmenleri geldikleri ülkelere zorla geri yollamak üzere alabildiğine “insancıl” çarter uçak seferleri düzenlemiş olan – Sosyalist Parti’yi destekleyerek yolu sağın ırkçılığına kapatmaya çağırıyorlar bugün insanları. Bu siyasetçi bahanelerinin sebatkârlığı, aptal yığınların bunlara boyun eğmelerinin sürekliliğiyle karşılaştırılabilir ancak. Fransa’daki Mayıs 1997 seçimlerinde bir eşi benzeri daha olmayan şu Daniel Cohl-Bendit, durmadan ve tekrar tekrar şunları söylememiş miydi bizlere... “*Eğer sağ kazanırsa, bu, Fransa’yı daha fazla hasta edecektir; şayet sol kazanırsa, gerçi bir cennet olmaz, ama yine de daha iyi olacaktır.*” (*Libération*, 23 Mayıs 1997)

Çok olmadı, birkaç yıl önceydi, batılı kapitalizmi eleştiren Batı Almanya’lı proleterlere ücretliliğin yönetiminde kendi yöntemlerini satmak için “DAC soslu” stalincilik

de bu *ehvenişer* kanıtına [bahanesine] sarılıyor ve “reel sosyalizm”e destek elde etmek gayesiyle – Avrupa’daki savaştan ziyade doğu bloğuyla barışı hedefleyen – barışçıl bir söylemi kullanıyordu. Stalinizmin batıdaki yandaşları, bu iğrenç hesabı savunmak için doğrusu çok güzel bir slogan bulmuşlardı: “*Kızıl, ölümden daha iyidir!*”... ve günün birinde Budapeşte’den başlayıp Varşova’dan Doğu Berlin’e kadar uzanan sosyalizme boyanmış bir kapitalizme karşı ayaklanmış³ ve bugün üç arşın toprağın altında upuzun yatmakta olan herkesin düşünmek zorunda kaldığı da işte buydu hiç kuşkusuz.

Dünyanın hemen her tarafında bulunabilen Ulusal Kurtuluş Cepheleeri, onlar da bu şekilde kanıtlanmış bir desteğin konusunu oluştururlar: “devrimi beklerken bir *ehvenişere* razı olmak” diye adlandırıyor bu üçüncü dünyacılar. O gündür bu gündür UKC’nin Cezayir’i, Fransız eski müstemlekeçilerin işkenceci mirasını başarıyla günümüze uyguladı; *Kmer* Kamboçya’sının yolları, Pol Pot’un sel gibi akıttığı kanlarla kıpkızıl; bizzat Filistin (dünyanın dört bir yanında troçkistler ve Maoocular nezdinde öylesine çok umut konusu olan şu Filistin), “özgürleşeli” daha bir ayıcık dahi olmadan polisi işkenceye koyuldu bile... Ulusal Olarak Özgürleşmiş polislerin *ehvenişeri*, kendini kanıtlamakta hiç de gecikmedi doğrusu! “Devrim”e gelince...

Bir yeryüzü cenneti etiketi altında herkesin herkese karşı savaştığı bir dünyayı bize yutturmalarının [satmalarının] imkânsızlığı karşısında, reformcu düşmanın asıl açıklamalarının çoğu şu ünlü *ehvenişer*in etrafında döner durur:

- ✓ kızıla boyanmış kapitalizm (Çin, Küba, eski SSCB vs.), “özgür dünya” burjuvalarının alenî sömürüsü karşısında bir *ehvenişer*dir;
- ✓ muzaffer herhangi bir Ulusal Kurtuluş Cephesi’nden doğan yeni bir oligarşi diktatörlüğü, eski sömürgeçilerle karşılaştırıldığında bir ilerlemedir, bir *ehvenişer*dir;
- ✓ galip De Gaulle’ün buyruğu altında sömürülmek, mağlûp Pétain’in ve Stalin müttefikinin emrindeki sömürü karşısında bir *ehvenişer*dir;
- ✓ F. Mitterrand ve L. Jospin yönetimi altında bir iş, bir ekmek kapısı aramak ve açlıktan gebermek, sağın ve onun A. Juppé plânları karşısında bir *ehvenişer*dir...

Sağda veya solda ezberlenmiş bu *ehvenişer*, *almasıklığın o büyük tiyatrosunun* oyuncularının pek sevilen teorisidir: sosyalizm boyası altındaki kapitalist diktatörlüğü kabul ettirmedeki güçlülere karşı koymak için... bir duvar yıkmaktan ve bu diktatörlüğü liberalizm süsü altında sunmaktan daha iyi ne olabilir? Ve de tersi!

Dönme dolabın her turunda yeni efendiler, bu turun önceki turdan daha kötü olmayacağını, ilerleme oluşturan politikalarının gericiliğinin ve “özgürlüklerimiz için alabildiğine daha zararlı” olan diğer politikaların bütün tehlikelerine karşı yolu kapatacağının güvencesini verirler özellikle.

Bu toplumda var olan çok sayıdaki şu ilerici küçük pislikler, uğruna mücadele ettiklerini iddia ettikleri “toplumsal ideal”i durmadan daha sonraya erteleyerek ve *ehvenişerden ehvenişere* geçerek proleterleri krizden krize, savaştan savaşa ve her yıkım sonrası yeniden inşaların birinden diğerine sokarlar böylece.

Devrimci bir dönemde proletaryanın hücumlarının kırılması işte bu biçimde olur. Düzenin son savunma araçları, devrimci güçlerin amaçlarını “makul”, “gerçekçi” vs. talepler derekesine çekerek onları hiçlemeye, yok etmeye çalışan en köktenci burjuva bölüngülerdir (sosyal-demokrat güçler, solcular, merkezçiler vs.). Böylece bu *ehvenişer ideolojisi*, daha şimdiden “elde edilmiş” olunanla yetinilmezse eğer, her şeyi kaybetme tehlikesiyle yüz yüze kalınacağı bahanesi altında, bu pek bilinen bahane altında, proletaryayı kendine hedef olarak seçtiği genel ve devrimci amaçlardan vazgeçmeye çağırarak atılımını engeller, kırar.

Almanya’da sol komünist devrimcilere karşısında şunu iddia eden Rosa Luxembourgu’tu: “*En kötü işçi partisi bile, hiç parti olmamasından daha iyidir.*” Bu temelde

önce SPD ile ardından USPD ile derken KPD içinde sendikacılık ve parlâmentoculuk yanlısı olan herkesle birliği savunduktan sonra, ardılı Levi'nin yönetimi altında, bu politika sonunda stalinizme, proletaryanın mücadeleden çekilmesine ve... faşizme vardı. O zamanlar II. Enternasyonal'in kutsal geleneğine, reformculuğuna ve evcilleştirilmiş kitleler tapıncına bağlılığı temsil eden "işçi partilerinin daha az kötüsü"nın bu ideolojisi, proletaryayı devrimci hedeflerinden yoksun etmeye açıkça katkıda bulunmuştu.

"Ehvenişer ideolojisiyle savaşmak, bir "ehvenişer" adına reformlar açmazına, sermaye savunucularının öldürücü darbeyi vurmak için bekledikleri, pusuya yattıkları bir açmaza doğru çevrilmiş, saptırılmış olan tüm ayaklanmaları teşhir edip herkese duyurmaktır. Bu ehvenişer ideolojisi sayesinde ne kadar çok eski devrimci, sonunda reformları yönetmek üzere hükümetlere katıldı dersiniz acaba? (...) Son tahlilde tüm dertlerin en beterine yani devrimin yenilgisine ve [böylece] kapitalizm denilen sürekli felâketin ayakta kalmasına düzenli olarak yol açmış olan şu ehvenişer adına ne kadar çok savaş yapıldı, ne kadar çok fedakârlığa katlanıldı, ne kadar çok insan her şeyden el etek çekti acaba?" ("Küba Sosyalizmi Efsanesi"nden bir bölüm, "Communiste", № 45, Nisan 1997)

Küba efsanesi konusunda dergimizin geçen sayısında belirttiğimiz gibi...

"Tarihsel bakımdan ehvenişer ideolojisi, ayaklanma dönemlerinde proletaryayı felce uğratmak, devinimsiz kılmak için her zaman şu bayrağı sallamıştı: "*Devrim için her şeyi tehlikeye atamayız; şu ya da bu reformla yetinmek yeğdir; daha önce elde edilmiş olanın savunulması daha da iyidir.*" Bu [öğütlerin] devamı malûm: proletaryanın hücum gücü bir kez etkisizleştirildikten sonra, geriye kalan... onu tamamen mahvedip dağıtmaktır."

Devrimci bir dönem yaşamaktan çok uzak olduğumuz bugün dahi, tüm şu sağcı solcu softa takımının tepesine çullanması için... proletaryanın hükümet partileriyle muhalefet partilerinin şu sağ-sol oyunlarının gidişatını azıcık da olsa bozmaya kalkışması yeter; sağcılık gibi solculuk dinini de reddetmesi, çok yalın biçimde *en kötü şeyin* – kırk katır mı kırk satır mı misali – *iki kötü şeyden birini seçmek olduğunu* söylemesi, kısacası parlâmentarizmi, sendikalizmi ya da "daha az kötüler"ın pazara sürdüğü *tüm diğer uyum biçimlerini* kabul etmeyerek *tümüyle devletin yıkılması* devrimci perspektifi üzerinde – utangaçça da olsa – ısrar etmesi yeter.

Ehvenişercilerin giriştikleri bir atışmada taraf olup tavır almak, tartışma çerçevesi özellikle de almaşıklığın çerçevesi olarak kalıyorsa eğer, çok fazla sorun çıkartmaz. Monarşist kanıtlara karşı cumhuriyetçi, "parlâmenter demokrasi"ye karşı "işçisel demokrasi", sağa karşı sol kanıtları koyarak tartışmak... kabul edilebilir bir şeydir. Burjuva bakış açısı, isyankâr yıkıcılığın, tam da *bu çerçeveden çıkıldığı anda*, bu çerçeve tahrip edildiği anda işin içine girdiğini çok iyi anlamış durumda. Ve bu yüzdendir ki, stalinciler, sendikacılar, solcular, ilericiler ve tüm [diğer] reform güçleri, bu çerçeveyi savunmaya dört elle sarılırlar.

Tüm burjuva bölüngüler için kabul edilemez olan, devleti (bütün devletleri) *proletaryanın düşmanı* olarak göstermek, dolayısıyla solcu biraderle [papazla, softayla] sağcı hanım bacınının [rahibenin, sofunun] aynı kapitalist ailenin fertleri olduklarını hatırlatmaktır. Burjuva entelektüeli [aydını] için kabul edilemez olan... anti-faşist ideolojiyi *faşizmin en berbat ürünü* olarak ortaya koymak; stalinizmin ve faşizmin, demokrasinin evrensel hâkimiyeti için gerekli düşman kardeşler olduklarını söylemek; ve de sosyal-demokrat Noske'nin,⁴ binlerce proleteri katletmekte önce kendisine daha sonra Hitler'e yaramış olan özel vurucu güçleri kurduğu olgusu üzerinde ısrar etmektir. [Kısacası] *kapitalizmi* yıkılması

gereken bir sistem olarak *tüm biçimleri altında* tanımlamak, belli ki burjuvazi için kabul edilemez bir şeydir... ve bunu gizlemez de.

Komünizm heyulâsı, *bütün düşmanlarını açıkça göstererek* varlığını ortaya koyar koymaz, sermaye de hemen antikorlarını salgılar... Beyaz ya da kızıl, her ne hâlse, bu fırsatçı [oportünist] yuvarlar aceleyle devrimci tohumun çevresinde yığışıp toplanır ve – proleter sloganları bastırmak amacıyla – var güçleriyle “bu siyasî bir maceradır, hayaldir hatta gericiliktir!” diye bağırlar ona. Karşı-devrim, böylece kendini ifade etmiş olur. Sağ cenahta, devrimciler, kanlı geçmişin rakip soluyla (Stalin, Pol Pot vs.) karıştırılır; sol cephede de, faşizme, nazizme kısaca rakip sağın şu korkunç geçmişine karşı olan [sözde] anti-kapitalist tavırların benimsenmesiyle, korkudan ödleri patlamış tüm şu burjuva hiziplerin varlıklarının ta derinliklerine kadar işlemiş olan bilinçdışı anti-komünizmleri tamamlanır, mükemmelleştirilir.⁵

Hep gündemde kalan ve sadece devrimi karalamak gibi bir amaçları olan şu malûm aynasız uygulamaların örneklerini vermek, yazmak gerçekten gerekiyor mu? Dünyanın dört bir yanında ve her dönemde ideolojik ticarî sermayelerini bu biçimde savunmuş olan sağdan ya da soldan şu pis herifleri isim isim zikretmek mi gerekiyor? Lâfa gelince sosyalist, uygulamada Komün karşıtı olan tarihin tüm şu Louis Blanc’larının adlarını ve marifetlerini hatırlatmak mı gerekiyor ille de? Jean Jaurès’leri, Jean Grave’ları, Bernstein’ları, Kautski’leri, Largo Caballero’ları ve Abad de Santillon’ları yeniden diriltmek ya da Régis Debray’ın, Alain Geismar’ın, Serge July’nin ve benzerlerinin 1968 tabutlarındaki [siyasî] cesetlerini tekrar ortaya çıkartmak mı gerekiyor?

Maalesef evet! Bugün proletaryanın düşmanlarının dünkü aynı silâhları, daha ölümcül yaraladıkları için hâlâ yararlı olan aynı paslı çivileri kullandıklarını durmadan ve tekrar tekrar hatırlatmak kuşkusuz gerekli. Ve proleterler Fransa’da sendikalar karşısındaki bıkkınlıklarını, tiksintilerini haykırdıklarında, Belçika’da da sosyalistlerin suratına çürük domates fırlattıklarında... bu bir küçük-burjuva tepkiciliktir [poujadisme] diye bağıranlar, ister sağdan ister soldan, tüm şu demokrat aydın takımındır. İlerici ve gerici güçlerin düpedüz ve basitçe aynı çuvala sokuldukları bir durum karşısında, demokrasinin gazetecileri (“anarşist” tarihçilerden tutun *L’Express* yazı kurulundan troçkist yazarçizer takımına kadar) telâşla olay mahalline üşüşürler ve onlara has çenebaz diyalektikleri içinde bütün siyasetçileri aynı çuvala sokmamak gerektiğini ve de uygarlığın en yüksek, en önemli söyleminin daha az kötüyü seçmeyi gerektirdiğini söylemekte pek bir acele ederler.

Uygulamaya gelince... serbestî yanlısı [libertaire: salt erkinci] tarihçi Alexandre Skirda, Fransa’da solcu yüksek kamu yöneticilerinden oluşan bir yapıyı savunur; Belçika’daki Emek Partisi’nin maocuları, jandarmanın yerine demokratik ve işçi yanlısı bir polis örgütünün geçirilmesini isterler; “*Charlie Hebdo*” türü “yaygaracı” anti-faşistler, hakikaten cumhuriyetçi bir polise sahip olmak için, aynasızlarla birlikte ağlayıp sızlanırlar; İsviçre’deki Salt Erkinlikçi Sosyalist Örgütlenme’nin lideri de, o pek demokratik Vaud kantonunun stalinci Polis ve Adalet Bakanlığı’nda danışman olur... artık birer devlet adamına dönüşmüş olan arjantinli, uruguaylı, salvadorlu vs. “gerillalar”dan söz etmeye gerek bile yok.

Küçük-burjuva tepkicilik [poujadisme] ve faşizm tehlikesi karşısında, bu sahtekâr softa takımı için devletle açık bir işbirliğini oluşturan şu *ehvenişerden* daha iyi ne olabilir?

Mademki küçük öyküler alanındayız, o zaman devam edelim... “Diktatörlük” ve “demokrasi”nin aynı ayak üzerine oturtulmasını engellemek için burjuvazinin dalavereleri çerçevesinde, hep bu çerçevede yer alan solcu polisiye romanlarının zavallı bir taciri, Didier Daeninckx, anti-“revizyonist” Don Kişotları oynayarak kısa bir süre önce kendi küçük işletmesini kurmaya girişti. Onun ardından, *Le Monde Diplomatique*’in hafiften sosyalistimsi nomenklaturasına [kadrosuna] karışmış solcu hanım bacılardan oluşan bütün bir küçük aydın takımı, demokrasinin (özellikle de anti-faşist burjuvazinin) komünist eleştirisini “revizyonizm”e verilen destekle bir tutmak için namlusu güllü tüfek kampanyasına giriştiler

(eski bir polisiye teknik!). Böylelikle en son yasama meclisi seçimlerinde fransızları Fransız “Komünist” Partisi’ne oy vermeye çağırılmış olan bu küçük beyefendi [D. Daeninckx], demokrasinin bu küçük yamağı (odur budur sendikalara, torçkistlere veya *Libération*, *Le Monde* vs. gibi gazete ve dergilere bağlı bütün bir sol tarafından selâmlanmış ve kutlanmış olan bu küçük yamak), *kapitalizmi* proletaryanın kesin düşmanı olarak tanımlayan her şeyi faşist ve yahudi düşmanı gibi göstermekten daha iyi bir şey bulamadı! Şu köle ruhlu küçük beyefendimiz, faşist kampı ve anti-faşist denilen kampı aynı düzeyde göstermeyi de yasakladı!⁶ Sınıf mücadelesinin şu Daenin-yangın-söndürücüsü, İkinci – denilen – dünya savaşı tarafından üretilmiş olan sefaletin başına [sorumlu olarak] sadece nazileri yerleştirmek için başvurduğu şu iğrenç zafer gösterilerine tahammül edilemiyorsa şayet, sanıyor ki... bu tahammülsüzlük, faşist ya da “revizyonist” olduğu içindir! Devletin bu işbirlikçisi, ola ki 1940–1945 kapitalist savaşının katlettiği milyonlarca insanı yeniden canlandırabilseydi, toplama kamplarında ölenler ve sırtlarında tüfekleri subayları tarafından taşakkırana [savaşa] gönderilenler arasında var olan derin diyalektik ayırtıları da hesaba katmaya çalışırdı hiç kuşkusuz; aynı şekilde vücutlarının nazi bombaları ya da müttefik obüsleri altında parçalanmış olmasının aynı siyasî önemde, aynı siyasî ağırlıkta olmadığını Rotterdam’da veya Dresden’de, Londra’da ya da Nagazaki’de kırılmış olan proleterlere açıklamak için gereken ideolojik kaçamakları da bulurdu yüzde yüz. Eh ne yaparsınız, şu Daeninckx için bomba var, bomba var!

Ve bu çağdaş büyücü avının heyecanı içinde, Auschwitz’in fransız subaylarına, ingiliz yüksek devlet memurlarına, Müttefikler denilen burjuva kampın “savaş istiyorum, savaş!” diyen bakanlarına ve bankacılarına sağlamış olduğu *büyük mazereti ve* [böylece] Auschwitz’i açığa vuranlar yahudi düşmanı olmakla veya revizyonistlikle suçlanırlar ve de özleri canı gönülden değiştirilen eski metinler yeniden çıkartılır ortalığa. Ne eğitici, ne eğitici!

Vatanperver Fransa’yı ellerine bulaşmış proleter kanıyla ideolojik olarak yıkayabilmiş olmakla tatmin olmayan cumhuriyetçi devletin bu kirli çaputları,⁷ proletaryanın tarihsel sloganını (“*Kahrolsun bütün savaşlar!*”) o dönemde tek başlarına savunma cesaretini göstermiş olan birkaç gruba saldırmaktan çekinmiyorlar şimdilerde. Bu slogan uğruna yoldaşlarımızın çoğu, Stalin’in Gulag takımadalarında kaybolmadılarsa eğer, ya cumhuriyetçi fransız çarkı tarafından kurşuna dizildiler ya da faşist alman toplama kamplarında katledildiler.

Ne var ki anti-faşist kampın bu tiksiniç savunması, yoldaşlarımızın anısını karalayıp yıkmakla yetinmez. Anti-faşizmin bu savunması, [aslında] Galipler tarafından o günden beri yürütülmüş olan bütün savaşların siyasî sorumluluğunu da ifade eder: zira “Zafer”den sonra Hiroşima’nın üstüne atom bombasını sallamış, Çinhindi’ndeki veya Kore’deki savaşları yürütmüş, Vietnam’da katliamlar, Cezayir’de cinayetler işleyip işkenceler yapmış ya da daha şu yakınlarda Körfez’de ve Afganistan’da savaşa girişmiş, Somali ve Rwanda da kanlı işler düzenlemiş olan... tam da bu [aynı] anti-faşist kamptı.

Bugün anti-faşizmin bu şahsiyetsizlerinin bir kapitalist kampa karşı diğerinin savunulmasından elde ettikleri ünleri, iç karartan uğursuz bir ündür! Ve savunmak için seçtikleri kamp tarafından gerçekleştirilmiş katliamları haklı gösterebilmek için başvurdukları şu “diyalektik” bin dereden bin su getirmeler de, amma da karmaşık ne kadar da kurnaz ve düzenici değil mi!

Bizim için olduğu gibi [geçmişteki] yoldaşlarımız için de, *azamî miktarda emtianın kısa sürede şiddetli değersizleşmesiyle yeni bir değerlenme çevrimini başlatmayı hedefleyen sermayenin bu ezeli ihtiyacının sonucu olarak yalnızca bir ve aynı tek bir pis kapitalist savaş vardır kesinlikle. Oyuncuları ister Napolyon ister Hitler ister Nixon ister Churchill ister Stalin olsun ve de bu pis heriflerden her biri katliamlarını birbirinden farklı dinsel, siyasî veya felsefi maksatlarıyla haklı gösterebilir de... gerçekte hiçbir şey değişmez: savaşı dayatan sermayedir, bir düzen [bir sistem] olarak sermaye; bütün siyasî düşüncelerin arkasında zorunlu biçimde*

azamî miktarda emtianın ve emek gücünün tahribini dayatan bir düzen.

[Savaşın] bu basit yaygınlaşması karşısındaki entelektüellerin [aydınların] şaşkınlığı, hangisi olursa olsun bir emperyalist savaşa katılmanın bütün önerilerinin burjuvazinin doğal alanında yani proletaryaya karşı burjuvazi, devrime karşı savaş olan sınıf mücadelesi alanında yeniden sınırlandırıldığı bir soyutlama düzeyinin burjuvazide uyandırdığı terör ihtiyacıyla karşılaştırılabilir ancak. Söz konusu alan, burjuvazinin rakip kampa karşı savaşa ihtiyacını savunacağı bir alandır. Sınıfımıza gelince, bu alan, sınıfımızın bu savaşı, iki veya daha çok burjuva kampı savaşa sürüklemiş olan kapitalist rekabetin tam da *proletaryanın yok edilmesinin çerçevesini* oluşturduğu bir durum olarak açıkça ilân edeceği bir alandır.

Hâkim ideoloji, bu [ikinci] soyutlama düzeyinden nefret eder, çünkü bu soyutlama, savaşçı önderlerinin bütün amaçlarını (karşılıklı kinlerini, ideolojik anlaşmazlıklarını, her birinin siyasî tasarılarını) nesnel olarak besledikleri o aynı düzeye, insanın insan tarafından sömürülmesi ve meta hükümrânlığının sürdürülmesi gayesiyle kaynağını yığmsal tahriplerde bulan bir sistemin sağlamlaştırılmasının o aynı düzeyine koyar.⁸

Açıkça koyulmuş sınıf mücadelesi çerçevesinde, savaşta sadece burjuvazinin çıkarı olduğu da açıkça görülür... Galip olarak çıkmayı uman ve böylece diğer rakip kapitalistler karşısında konumunu güçlendiren *emperyalist bir bölüğü* olarak değil sadece, üstelik ve özellikle, galip rakip her kim olursa olsun, üretici güçler biçimi altında birikmiş olan sermayelerin yığmsal imhası, krizi çözmeyi ve proletarya üzerindeki hâkimiyetinin kalıcılığını güvence altına almayı sağlayan [yeni] bir değerlendirme çevriminin başlatacağı için, *bütünselliği içinde bir sınıf* olarak da savaşta çıkarı vardır. Proletaryanın cephelerde arkasında saf tuttuğu bayrak hangisi olursa olsun, sermaye için önemli olan savaşın olmasıdır... [böylece] “vatan için”, “ulusal özgürlük için”, “sosyalizm için”, “barış için” veya “düşman emperyalizme karşı” savaşılacaktır. Savaşa çağıran türküler ne kadar çeşitli olursa olsun, ortak paydaları da o ölçüde basittir, yani *savaşa katılmayı* haklı göstermedir, onaylamadır.

Proletaryaya gelince... her ne kadar fazlalık bir proleter yığın sıfatıyla savaşa katılansa da, öte yandan devrimci bir sınıf olarak ondan nefret eder, ona karşı mücadele eder. Sermayenin her parçasında [her zerresinde] er ya da geç komşuya [komşunun özgürlüğüne] karşı savaşa girişilecek saçma bir özgürlük üzerinde temellenmiş bir toplumun mümkün tek aşılışı olarak komünist devrimi ortaya koymaya [belirlemeye] çalışacak olan pek çok slogan var: “Kahrolsun bütün savaşlar!”, “Düşman kendi ülkemizde, "kendi" burjuvazimiz!”, “Yaşasın devrimci yenilgicilik!”, “Askerler, tüfeklerinizi subaylarınıza çevirin!”, “Emperyalist savaş devrimci bir savaşa dönüştürelim!”...

Ehvenişer silâhı, savaş ya da devrim karşıtlığını bozup engellemek için bir kez daha burada da ulusal savunmaya katılmaya (“eleştirel”, “taktik”, “kısa süreli” vs. katılmaya) hizmet edecek, onu haklı gösterecektir. Burjuvazinin proleterleri ikna etmeye çalışacağı kudurganlık (gitmemeniz durumunda kurşuna dizileceğiniz için cepheye gitmenin çok sık olarak yıldırğan mecburiyet üzerinde temellenen kudurganlık), *savaşçıl ehvenişer* tanımında ideolojik uzantılarını bulacaktır. Sayısız burjuva bölüğünün, soldan olduğu gibi sağdan da, aşırı soldan olduğu gibi aşırı sağdan da, envaitürlü kuramsal bahane altında proleterlerin öfkesini sınıf mücadelesi alanından ulusal birlik alanına saptırmaya yönelmeleri böyledir. Sınıf düşmanı, böylece “savaş ya da devrim” seçeneğini bozmaya çalışır. Bugün savaşa katılmak için yalvarırken, yarının daha iyi olacağını vaat eder... hitap ettiği insanların kanına göre şerbet veren “parlâmenter”, “işçisel”, “halkçı”, “sosyalist”, “anti-faşist” hatta “devrimci demokrasi” kılığına girecek olan bir “daha iyi”dir bu.

Bu düzen savaşa katılımı haklılamak için akıldanelere [ideologlara] ihtiyaç duyduğu sürece, mevcut sömürü tarzının şu ya da bu görünümünü savunmak üzere diama birkaç fikir satıcısı, Marx’ın tabiriyle, birkaç “düşünce aktarı”, dün olduğu gibi bugün ve yarın da var olacaktır. Ve bu genel manzara içinde, görünüşe göre ehvenişer ideolojisinin önünde hâlâ güzel var! Aslında kapitalizme karşı hücumu kırmaya çalışanlar için, “kırgınlar” tarafından

dile getirilen hoşnutsuzlukları ve kızgınlıkları övüp göklere çıkartarak ve onları iyice sınırlı, kolayca görülebilir bir düşmana (stalinci, tek erkekçi, faşist veya cumhuriyetçi bir diktatör veya yalnızca “en zengin on aile” ya da burjuvazinin filân feşmekân bölüngüsü vs. gibisinden sınırlı bir düşmana) yöneltip yeniden kıpırdayamaz hâle getiren birkaç hatibin, nutku yerinde birkaç lâf ebesinin kullanılmasından daha cazip ne olabilir! Sonuç olarak bundan etkilenmiş olanların kimler olduğunun önemi yoktur; sermaye için önemli olan, söz konusu hareketin, sömürücülerin ancak birkaçına yöneltilmiş olmasıdır. Her durumda sonuç aynıdır: proleter hücum kesin olarak engellenmiştir... [böylece] kapitalist düzenin şu ehvenişeri de hükmünü yürütmeye devam edebilir.

Kapitalizmin şu ya da bu biçimini kınayıp açığa vurmaya müsaade edilir, amma emperyalist savaşı VE mezarlık barışını VE emek gücümüzü sömürenleri VE bu sömürüyü yöneten sendikaları VE faşist kapitalist bölüngüleri VE anti-faşist kapitalist bölüngüleri vs. aynı düzeyde göstererek kapitalizmin temellerine hücum etmek... doğrudan ve cepheden ehvenişerci akıldanelere saldırmak demektir.

O hâlde gelin bir kez daha saldıralım! Ama şöyle “köhne fikirler”le olsun lütfen! Yönetim biçimi ne olursa olsun, günlük kapitalist terör yaşamı yeniden yeniden üreten her şeye karşı olan hincimizi tekrar ortaya koyalım! Dergimizin gelecek sayılarından birinde sizlere önereceğimiz “İşçi Dağarcığı”nda (“Anarşist Hareket”, 1912–1913) yer alacak olan – *Anarşist Komünistler Birliği*’nin yayımladığı – “Cumhuriyet Karşısında” başlıklı metinden alınmış birkaç satırı sizlere önceden sunuyoruz... şu “tepkici küçük-burjuva” [poujadiste] veya “revizyonist” sıfatlarının, sanki bugün yazılmışçasına, kesinkes gülünç bir kılığa bürünmüş olarak görüleceği bir metin. Kapitalizm altında cumhuriyete karşı bir *ehvenişerin* var olmadığını, bırakalım, bizimle birlikte güçlü biçimde yoldaşlarımız söylesin şimdi. Rengi ne olursa olsun, ister sağcı ister solcu, faşist veya anti-faşist, “işçisel” ya da “demokratik”, her ne hâlse...

“(cumhuriyeti) suçladığımız nokta, yüzeyde kalan birkaç yolsuzluk ve suiistimal değil, kaçınılabilecek ve gereksiz birkaç rezillik değil. (...) Yakından bakan biri için en iğrenç en yürekler acısı olan, rezil bir kurumun normal günlük işleyişidir: ordusu ve polisi her gün alçakça marifetlerini yürütür; yargıçları tiksindirici mesleklerini icra eder günbegün; hapishanelerinde ve zindanlarında her gün insanlara alçakça işkence edilir; aynı şekilde her geçen gün açlığın ya da sefaletin yol açtığı hastalıklar veya müthiş yorucu işlerin bitkinliği içinde insanlar sapır sapır dökülür; her geçen gün binlerce insan, sadık muhafızları devlet (bir aldatma, bir katliam ve bir işkence makinesi olan güçlü örgütüyle birlikte devlet) olan kapitalist haydutlar tarafından kandırılır, sömürülür ve soyulup soğana çevrilirler... ve de [hâlâ] ondan niçin nefret ettiğimiz anlaşılmaz!”

Anti-faşizmin tarihe geçmiş tipleri...

Faşizmin ve anti-faşizmin büyük liderleri her zaman bir kamptan diğerine salınmış, kâh birinciye kâh ikinciye eğilimli olmuşlardır; çoğu zaman olayların gelişimine bağlı olarak kampların ikisi için de almaşlı bir biçimde faaliyet yürütmüşlerdir (örneğin Stalin gibi). Faşizm/anti-faşizm efsanesinin, bu değişim ve salınımların gizli kalmasını gerektirdiği açıktır. Sorun, ara sıra herhangi bir “revizyonist”in, anti-faşist olarak bilinen birinin gerçekte bir faşist olduğunu ortaya koyan gizlenemez belgeleri bulması ve bu “bilinen birinin” de bu durum karşısında geçmiş günahlarını kamuoyu önünde ayrıntılarıyla açıklamak ve “gençlik hataları”nı kabul etmek zorunda kalmasıdır.

Böylece Georges Marchais’ın (Fransız “Komünist” Partisi’nin tarihe geçen eski genel sekreteri), nazi Almanya’sıyla gönüllü bir çalışma yürütmüş olduğunun gün ışığına çıkması

henüz yeni sayılır; daha yakın bir zamanda François Mitterrand (cumhurbaşkanı olduğu sırada), işgal altındaki Fransa'da hüküm süren nazi yönetimiyle işbirliği yapmış olduğunu ve hatta fransız polisinin naziler için çalışan en tehlikeli tiplerinin işbirlikçisi ve yakın dostu olduğunu da kabul ediyordu... Saymaya devam edebiliriz, zira liste epeyce uzun.

1966'da Roma'daki EFE ajansının bir haberi, İtalyan "Komünist" Partisi'nin arşivlerinde, – genellikle anti-faşizmin dünya çapındaki en büyük simalarından biri olarak tanıtılmış olan – Winston Churchill tarafından Benito Mussolini'ye yazılmış iki mektubu açığa çıkartıyordu. Aynı EFE ajansına göre, bu yazışmalara Duçe'nin tutuklanması sırasında el koyulmuş olmalıydı. Dünya anti-faşist cephesinin başı [Churchill], bu mektuplarda çağdaş faşizmin en büyük simalarından biri olan Duçe'yi [Mussolini'yi] Habeşistan seferi ve italyan hükümeti tarafından Franko'ya sağlanan destek için kutlamaktadır. Bu bizim için hiç şaşırtıcı olmasa da, görünüme bakılırsa EFE ajansı bu haber nedeniyle bayağı şaşırmış görünmekte: "... *bu mektubunda Churchill, Habeşistan seferi için Duçe'ye onayını vermekte ve daha tuhafı Franko için sağlanan italyan desteğini kutsamakta.*" Kamuoyu önünde anti-faşistler kendilerini her zaman Habeşistan'da faşistler tarafından düzenlenmiş olan o büyük katliamın karşıtları olarak tanıtmış olmaları gibi, Franko karşısındaki İspanyol cumhuriyetinin taraftarları olarak göstermiş olmalarını da hatırlatmak, sanırız uygun olacaktır. Aynı zamanda bu, bütün dünyada yalnızca bir avuç devrimcinin faşizme ve anti-faşizme aynı biçimde karşı koyduklarını ve bu ikisini İspanya'daki devrim ve karşı-devrim sürecinin bütününde proleter ayaklanmaya karşı sürekli işbirliği içindeki bir kıskacın iki çenesi gibi düşündüklerini anımsamak da önemlidir.

Her gün bir parça daha ölmek olarak ehvenişer...

Yaşam koşullarının giderek kötüleştiğini proletaryaya göstermek için kanıt sıkıntısı çekilmez! Sabahtan akşama radyoda, televizyonda, toplumbilimcilerin, gazetecilerin veya sendikacıların ağzında oyalayıcı mahiyette envaiçeşit açıklamalar, ehvenişer tuzağını kullanan açıklamalar birbirini izler...

- ✓ "İşsizlik karşısında, 40 saat çalışıldığı hâlde, ücretlerimizin 32 saat üzerinden ödenmesi ehvenişerdir." [İşsiz kalmaktansa düşük ücretle çalışmak daha iyidir!];
- ✓ "Bir işletmeyi kapatıp işçilerinin hepsini sokağa atmaktansa, çalışanların yarısını işten çıkartıp faaliyetini sürdürmesi daha iyidir.";
- ✓ "Hiçbir ücret almamaktansa, acınacak düşük bir ücretle çalışmak daha iyidir.";
- ✓ "Adresi belli olmayan yersiz yurtsuz bir gariban olmaktansa, [sadece] işsiz olmak daha iyidir.";
- ✓ "Zengin bir ülkede adresi belli olmayan yersiz yurtsuz bir gariban olmak, yoksul bir ülkede "açlıktan geberen biri" olmaktan daha az kötüdür."...

Coluche [yirmi yıl önce ölmüş olan fransız güldürü oyuncusu], tuzu kuru orta hâlli bir yurttaşın ağzından dile getirdiği bütün bu kanıtları, alay etmek amacıyla, şöyle ifade ediyordu: "Yoksullarımız, zengin bir ülkede yaşadıkları için mutlu olmalı!"

Sermaye yöneticilerinin önlemlerini kabul ettirmelerinin, bu kaba ama etkili mantığın yardımıyla olduğu kesindir. Ve ehvenişer üstüne ehvenişer görüp geçiren proleterlerin, günün birinde karşısında siperlenmiş sınıf kardeşine ateş etmek göreviyle kendilerini tüfek elde herhangi bir ulusal boy siperinde bulmaları, "sağduyu"nun ve devlete her günkü boyun eğişin bu küçültücü mantığını kabul ederek olur ancak. Emir üzerine sınıf kardeşini katlettikten sonra duyulan var oluş şüphesi, itaatsizlik nedeniyle kurşuna dizilmenin kesinliğinden ne de olsa daha iyi olduğundan... proleteri tetiği çekmeye götürecek olan, art arda verilen tavizlerin bu aynı mantığıdır. Proleter, ehvenişeri ve kötüyü durmadan ölçe biç, ayak sürtüp dolambaçlı

yollara başvura başvura... nihayet bizzat kendi yaşamını koyacaktır kantara: Őu savaş denilen cehennemi yaşamaya devam etmektense, beynine bir kurŐun sıkarak çabucak gebermenin daha iyi olduğuna karar verir günün birinde.

Bir verginin, yeni bir işten çıkartmanın, bilmem kaçıncı ücret indiriminin, maruz kalınan ve “bu son olsun” denilen küçük düŐürücü bir davranıŐın vs. kabul edilmesiyle, arzularımızın en son hilenmesi olan intiharın oluşturduğu Őu “daha iyi” veya “daha az iyi” konusundaki bu son değerlendirme arasında hiçbir kopukluk yoktur.

Ehvenişer adına verilmiŐ her taviz, günlük olduğu kadar pek küçük de olan her taviz, bizi yenilgiye götüren o kaygan alanda atılmıŐ fazladan bir adımdır. Őu “daha kötü olabilirdi” yolunda sürekli olarak kadere boyun eğmek, sınıf düŐmanının alanında her geçen gün bir parça daha ölmektir, yavaŐ yavaŐ, ufak ufak ölmektir. Ehvenişerin bu alanını kabullenmek, sermayenin alanını seçmektir, kabullenmektir. Ehvenişer mantığına rıza göstermek, kendi mezar çukurunun kazılmasında ilk kürekleri sallamaktır.

Notlar:

1 Bu makale “*Communisme*”in 46. sayısından (Kasım 1997) türkçeye çevrilmiştir. Bütün köşeli parantezler çeviriye aittir. (ç. n.)

2 Unutmayalım ki demokrasi, kamuoyunun ona atfettiği betimlemelerin de ötesinde, özel siyasî bir yönetim [rejim] türünden daha fazla bir şeydir. Demokrasi, bir başka ifadeyle meta dünyası, *sermayeye özgü yaşam tarzıdır*... Kendini evrensel olarak dayatmış olan, *sömürenleri ve sömürülenleri meta alıcı ve satıcılarının eşitlikçi dünyasına indirgeyerek* ve sermaye koşullarında hayatın bütün görünümünü bu temelde birbirine eklemeyerek – “demokrasi” ya da “diktatörlük” olarak nitelenen bir cumhuriyet olması kaydıyla – diktatörlüğünü örgütleyen bir yaşam tarzı. Demokrasi, meta dünyasının bu diktatörlüğü, ister parlâmenter olsun isterse “diktatörlük” olarak nitelenen bir devlette olsun, kapitalistlerin tamamen yasal biçimde artı-değeri zorla söküp almayı gerçekleştirmelerine ve ücretli köleliğin sürdürülmesine yarar, izin verir.

3 Bu sorunun bir açındırması için okuyucuya “*Communisme*”in 45. sayısında (Nisan 1997) yayımlanmış olan “*Ya Para Ya Sosyalizm!*” başlıklı çalışmayı salık veririz [sözü edilen makalenin türkçesini de bu aynı sitede bulabilirsiniz].

4 Gustav Noske (1868–1946): SPD üyesi (yani “sosyalist”) ve Birinci Dünya Savaşı’nın öngününde savaş bütçesi lehine oy kullanmış bir milletvekili ve siyasetçi. Bilhassa 1919 yılında alman devrimini ezmesiyle tanınır...

1919’da Kiel valiliği görevine atanır ve ilk işi, oradaki denizeci ayaklanmasını kanlı bir biçimde ezmek olacaktır. Daha sonra Savaş Bakanı olduğunda da, 6 Ocak 1919 ve 15 Ocak 1919 tarihleri arasında Spartakist ayaklanmasını ezer aynı şekilde. Ve bu aynı hafta içinde, daha önce kurduğu özel vurucu güçler, bizzat onun emri üzerine K. Liebknecht’i ve R. Luxembourg’u katlederler (o sıralar KPD’nin liderleri olan K. Liebknecht ve R. Luxembourg da, daha önce Noske gibi aynı SPD’nin üyeleriydiler, ama sol kanat üyeleri).

Bu katliamlardan sonra G. Noske, şu utanmaz, rezil ve alçak açıklamayı yapar:

“*Birinin katil köpek rolünü oynaması gerekir... ve ben sorumluluk almaktan korkan biri değilim.*” (ç.n.)

5 Bu metinde “sol” ve “sağ” tabirlerini birçok kez kullanıyorsak eğer, bu, bu iki siyasî yanlışlık arasında [gerçek] bir karşıtlığın mevcut olmadığını göstermek içindir tam da. Gerçekte sol ve sağ arasında hiçbir farklılık yoktur. Bu terimsel farklılaşma, kapitalizme karşı olan tüm muhalefetin mevcut düzenin savunulmasındaki gerekli önlemlerin yönetimi içine hapsedilmesi için burjuvazi tarafından harcanan çabaları bir noktada toplar. Dün Stalin’in “sağ”da olduğu düşünülürken, bugün bir R. Hue’nün veya bir G. Marchais’nin [ikisi de F“K”P’nin eski genel sekreterleri] “sol”cu kabul edilmelerinin önemi yoktur; [benzer şekilde] dün Mussolini “sol”da kabul edilirken, bugün bir Le Pen’in [Fransa’da “Ulusal Cephe” partisinin eski lideri] “sağcı” olarak tanımlanması önemsizdir... Kapitalizm için önemli olan, [tüm bu kişilerin] uygun ve gerekli bir anda kapitalist sömürünün savunmasına cevap vermeleridir.

6 Uzun lâfın kısası devrimci komünizmin, faşizmin veya sınıfımızı ezmek gayesiyle burjuvazinin uygulamaya koyduğu tüm diğer bonapartçı girişimlerin *tek gerçek düşmanın devrimci proletarya olduğunu* kabul ettiğini hatırlatmamız gerekir mi acaba? Yalnızca o, öznlü ve gerçekten anti-faşisttir; ama faşizme karşı mücadele, kapitalist sömürüyü sadece bir başka biçim altında veya başka yöneticilerin diktatörlüğü altında korumayı istemekten başka bir şeyi temsil etmeyen sözde anti-faşist bölüngüleri de dâhil tüm burjuva bölüngülere karşı mücadeleden ayrılmaz. Bu cümleden olmak üzere söz konusu bölüngüler tarafından ilân edilen “anti-faşizm”, kapitalist bir rakibe rahatça meydan okuyabilmek gayesiyle bu terminolojinin sadece oportünist çıkarlar doğrultusunda kullanıldığı sahte bir anti-faşizmdir; savaşı haklı göstermek amacıyla, fırsatlara bağlı olarak çeşitli güçleri yeniden bir araya toplamanın altında daha kolay olacağı bir etikettir bu “anti-faşizm”. Stalin, müttefikleri Churchill ve Roosevelt’le buluşmadan önce müttefik olarak Hitler ve faşizmi seçmemiş miydi kendine? Burjuvazi, kapitalist yönetimin tüm diğer biçimlerinden daha çok düşman değildir faşizme; [buna karşın] proletarya, süsleri ne olursa olsun (faşist, anti-faşist, halkçı, cumhuriyetçi, anti-empyalist, bonapartçı vs.) kapitalist diktatörlüğün yegâne gerçek mezar kazıcısıdır.

7 Devrimci perspektiflerin şu ezeli yıkıcılarını, demokratik, anti-faşist ve cumhuriyetçi düşüncenin polislerini oluşturan şu yıkıcı sürüsünü nitelemek için hakaret yönteminden başka hangi yol tutulabilir ki? *Komünist Hareket veya Komünist Teori* vs. gibi grupların eski militanları, şu gizli stalinci hizip karşısında, kendi reklâmları için devleti bir araç olarak kullanan anti-faşist ve oportünist şu eski bekçiler karşısında devrimci komünizmi ve “revizyonizm”i birleştirmek için sürdürülen bu iğrenç kampanya çerçevesinde kendilerini haklılamak için nasıl olur da böylesine alçalabilirler? Şu Daeninckx’ler, Bihr’ler ve öteki yeminli reformcuların geçmişteki yoldaşlarımızın anısına hakaret ettiklerini, biraz şurdan biraz burdan devşirdikleri şu seçmeci siyaset acayıpliğini bir alışkanlık hâline getirdiklerini, kitlesel ihbarlar düzenlediklerini, devrimcilerin tutumlarının

tersine gerçek bir aynasız çalışmasını sağlayıp güvenceye aldıklarını göre göre... bu aşağılık heriflerle ilişkiyi kabul etmek ya da daha kötüsü onları açıklamalarımız yoluyla ikna etmeye çalışmak mı gerekiyordu? İyi de bu, bir zulmün tam ortasında işkenceci faşistlere değer yarasını açıklamaya çalışmak gibi bir şey olur!

8 Ve bu, burjuva entelektüellerin proleter cesetlerini kâh “bir soykırım kurbanları” veya “er meydanında düşen şehitler” mertebesine yükselten kâh “karşılıklı kayıplar” derekesine indiren sayrıl ve sapık ölçütleri belirlerken görüldükleri aşağılık, iğrenç bir ideolojik zafer gösterisinin bizzat konusunu oluşturan tüm bu savaşların aynı çuvala sokulmuş olacağı korkusu yüzündendir.